

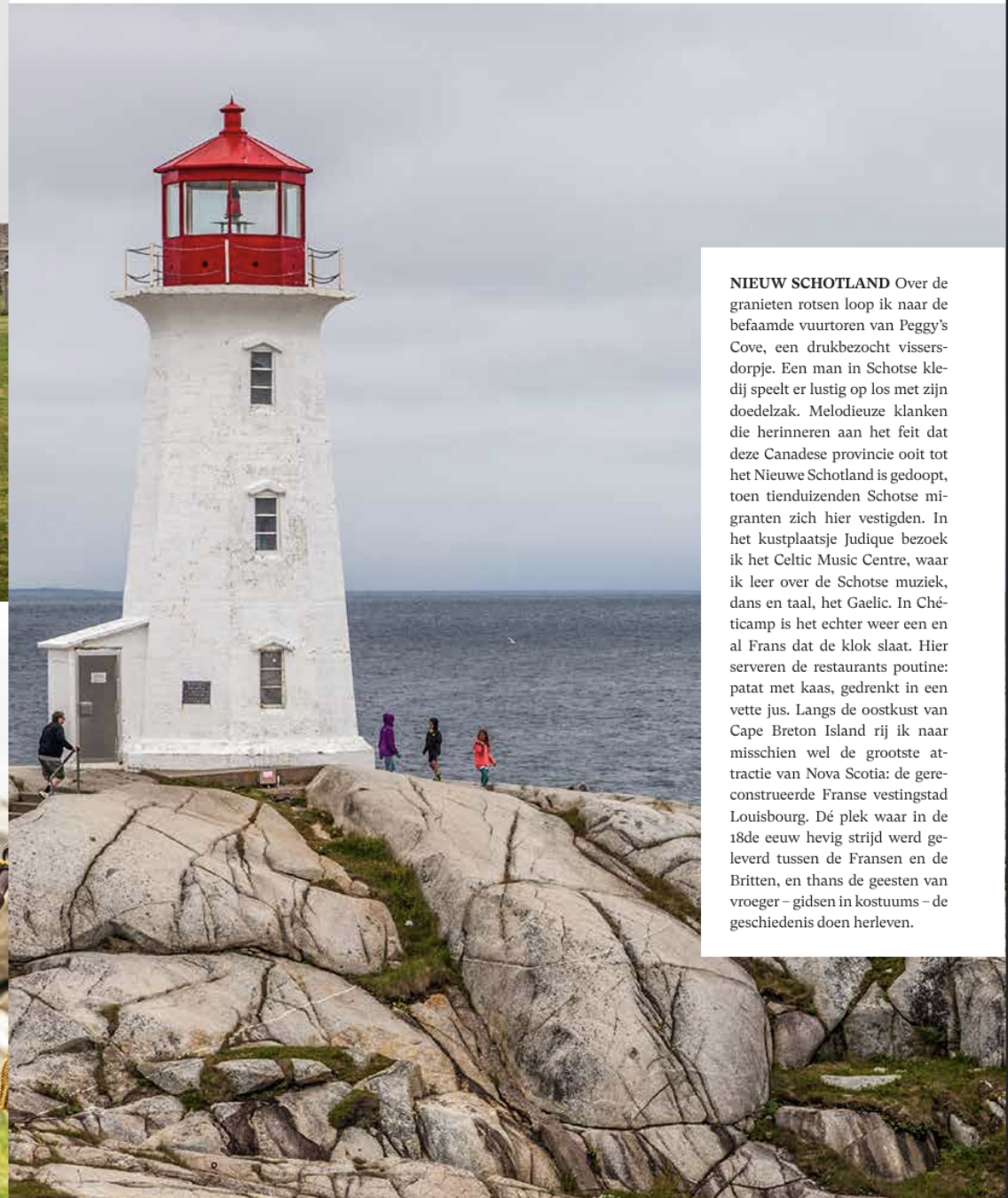

NOVA SCOTIA

Natuurspektakel
doorspekt met
rijke historie

Majestueuze herenhuizen in pittoreske vissersdorpjes, ontzagwekkende elanden en reusachtige bultrugwalvissen, ruige klifkusten, witte stranden en 's werelds grootste getijdenverschillen. Een roadtrip op het Canadese schiereiland Nova Scotia dompelt je onder in ongerepte natuur en rijke historie.

Tekst en beeld MONIQUE VAN GAAL

NIEUW SCHOTLAND Over de granieten rotsen loop ik naar de befaamde vuurtoren van Peggy's Cove, een drukbezocht vissersdorpje. Een man in Schotse kledij speelt er lustig op los met zijn doedelzak. Melodieuze klanken die herinneren aan het feit dat deze Canadese provincie ooit tot het Nieuwe Schotland is gedoopt, toen tienduizenden Schotse migranten zich hier vestigden. In het kustplaatsje Judique bezoek ik het Celtic Music Centre, waar ik leer over de Schotse muziek, dans en taal, het Gaelic. In Chéticamp is het echter weer een en al Frans dat de klok slaat. Hier serveren de restaurants poutine: patat met kaas, gedrenkt in een vette jus. Langs de oostkust van Cape Breton Island rij ik naar misschien wel de grootste attractie van Nova Scotia: de gereconstrueerde Franse vestingstad Louisbourg. Dé plek waar in de 18de eeuw hevig strijd werd geleverd tussen de Fransen en de Britten, en thans de geesten van vroeger – gidsen in kostuums – de geschiedenis doen herleven.

GETIJDENVERSCHIL Nova Scotia wordt bijna geheel omringd door zee; slechts een smalle landengte verbindt de provincie met de rest van Canada. Hier vind je 's werelds grootste getijdenverschillen, die op kunnen lopen tot wel zestien meter! Het water in de kleur van chocolademelk in Cobequid Bay klotst tegen de oever op. Weldra zal het zeewater zich met maar liefst een foot per minuut terugtrekken. Nu steken de eilandjes in Five Islands Provincial Park nog net boven het water uit, maar straks zal ik er zo heen kunnen lopen. Rafting tours bieden avontuur op de tidal bore: het korte moment waarop de stijgende zee de Salmon River instroomt, wat met een plotselinge golf gepaard gaat. Aangekomen in Cape Chignecto Provincial Park legt de parkranger uit: "Zorg ervoor dat je op de wandelroute net na hoogtij de kust bereikt. Een klein rekenfoutje en de razendsnel opkomende vloed overvalt je aan de voet van de steile kliffen."

DO'S EN DON'TS Kunnen stekelvarkens werkelijk hun stekels afschieten? Dit vraag ik mij af wanneer een enorm exemplaar zich traag waggelend uit de voeten maakt. Het blijkt een hardnekkig fabeltje. Chipmunks, een klein soort eekhoorn, daar is niets engs aan en je vindt ze hier in groten getale. Met veel kabaal vechten ze met elkaar als leeuwen. Nee, ik zit vooral in de piepzak over de aanwezigheid van beren; een zorg die bij de start van de Skyline Trail in de hooglanden van Cape Breton rigoureus omslaat in een veel reëlere angst voor coyotes. Middels do's en don'ts wordt uitgelegd hoe te handelen in geval je zo'n hondachtig dier tegenkomt. Geen woord over beren! Teruglopend van het spectaculaire uitkijkpunt hoog bovenop de kliffen, maakt mijn onrust op slag plaats voor een uitgelaten jubelstemming: daar staat in mijn blikveld opeens een reusachtige moose – de Noord-Amerikaanse eland – kalmjes aan de planten te knabbelen. Wat een plaatje!

WANDELWALHALLA Struinend over de plankenpaden van Kejimikujik Nationaal Park ga ik op zoek naar bijzondere vleesetende planten als de paarse trompetbekerplant. Het zijn de goed gemarkeerde routes in de drie nationale parken en talloze kleinere provinciale parken, die Nova Scotia tot een waar wandelwalhalla maken. Maar ook roadtrips over de verlaten wegen is puur genot. Neem bijvoorbeeld The Lighthouse Route: een bijna zeshonderd kilometer lange, schilderachtige route die alle highlights van de zuidkust aan elkaar rijgt. Of de Cabot Trail op het ruige Cape Breton Island in het noorden (sinds 1955 met het vasteland verbonden door de Canso Causeway): de schitterende rit langs de kust en door het Cape Breton Highlands National Park doet sterk herinneren aan mijn reizen door het Schotse landschap. Hoewel de allerhoogste top, de White Hill, slechts 535 meter meet, oogt het gebied met de steile bergwanden en nauwe kloven veel hoger.

BONTE VILLA'S Statige herenhuizen en bonte houten villa's uit tijden van weleer: Nova Scotia staat er propvol mee. Van de moderne hoofdstad Halifax rij ik zuidwaarts naar het havenstadje Lunenburg, waar het historische Engelse centrum sinds 1995 op de Unesco werelderfgoedlijst prijkt. Ik bewonder de felgekleurde huizen op de levendige kade en aan de heuvelopwaarts voerende straatjes. Het petieterige Annapolis Royal aan de zuidwestkust doet er nog een schepje bovenop; aan St George Street staan de meest majestueuze villa's denkbaar, vrijwel alle omgetoverd tot sfeervolle B&B. Via het langgerekte schiereiland Digby Neck ga ik vervolgens op weg naar Brier Island, het meest westelijke puntje van Nova Scotia, tevens dé aangewezen plek om bultrugwalvissen te spotten. Op een uitzonderlijk warme dag vaar ik uit, en ik hoef niet lang te speuren. De imposante dieren lijken wel zin te hebben in een potje springen en duiken voor publiek en maken er een heuse show van.